

A

- „Tati, v tom je to! Škola je pěkná otrava!“ (Chci s tebou mluvit, tati. Chci získat tvoji pozornost.)
- „O co jde?“ (Projevil jsi zájem! Výborně!).
- „Škola mi k ničemu není. Je naprosto nepraktická a nepoužitelná.“ (Mám ve škole problémy a dělá mi to starosti.)
- „To je tím, že zatím nevidíš, k čemu se ti bude hodit. V tvém věku jsem si to myslel taky.“ (Ach jo. Teď přijde třetí kapitola otcova životopisu. O tom jsem přece vůbec nchtěl mluvit. Je mi jedno, kolik kilometrů se musel bosý brodit sněhem do školy. Chci mluvit o svých problémech.) „Některé předměty jsem považoval za naprostou ztrátu času. Jenže později se mi právě tyhle předměty nejvíc hodily. Vydrž. To chce čas.“ (Čas můj problém nevyřeší. Chci si s tebou jenom promluvit a ulevit si.)
- „Tati, do školy chodím už deset let! Můžeš mi říct, k čemu mi jako automechanikovi bude dobré nějaké „x + y“?“
- „Automechanikovi? Ty si děláš legraci, ne?“ (Nelíbilo by se mu, kdybych byl automechanikem. Nelíbilo by se mu, kdybych nedodělal školu. Budu muset to, co jsem řekl, nějak zdůvodnit.)
- „Ne, nedělám. Podívej se na Pepu. Nechal školy. Spravuje auta a vydělává spoustu peněz. To je praktické.“
- „To ti tak připadá teď. Ale počkej za pár let. Pepa bude litovat, že školu nedokončil.“ (Bože! Teď přijde přednáška číslo šest o významu vzdělání.) „Přece nechceš být automechanikem. Potřebuješ vzdělání, abys mohl dělat něco lepšího.“
- „Nevím, tati. Pepovi se daří docela dobře.“ (Není neúspěšný. Nedokončil školu a není neúspěšný.)
- „Podívej, opravdu se snažíš?“ (Chodíme pořád dokola, tati. Kdybys mě jenom poslouchal. Chci s tebou mluvit o něčem opravdu důležitém.)
- „Jsem na střední škole už dva roky. Opravdu se snažím, ale není to k ničemu.“
- „Vždyť je to renomovaná škola. Měl by sis trochu vážít toho, že tam můžeš chodit.“ (Proboha, teď si budeme povídat o spolehlivosti a důvěryhodnosti. Jak bych byl rád, kdybych si s tebou mohl popovídat o tom, o čem jsem chtěl mluvit.)
- „Ostatní kluci si myslí totéž co já.“ (Mě se dá věřit. Nejsem úplně zbedněnec.)
- „Uvědomuješ si, co všechno jsme s maminkou museli obětovat, abys měl dobré vzdělání? (A je to tady – pocit viny. Možná jsem fakt úplně debil. Škola je skvělá. Máma s tátou jsou bezva, zatímco já jsem debil.) „Nemůžeš toho teď jen tak nechat.“
- „Já vím, tati, co jste pro mě obětovali. Ale to fakt nemá smysl.“ (Fakt mi nerozumíš, to je to.)
- „Podívej, asi bys měl věnovat víc času učení než dívání na televizi...“ (V tom to není, tati! V tom to vůbec není! Já ti to nikdy nedokážu vysvětlit. Byl jsem idiot, že jsem se o to snažil.)
- „Nechme toho, tati. Nikam to nevede. Jo... to je jedno. Nechci se o tom už dál bavit.“

B

- „Tati, v tom je to! Škola je pěkná otrava!“ (Chci s tebou mluvit, tati. Chci získat tvoji pozornost.)
- „Máš pocit, že tě škola opravdu nebaví.“ (To je pravda. Přesně tak to je.)
- „To teda jo. Je naprosto nepraktická a nepoužitelná. Chodit do školy je mi k ničemu.“
- „Máš pocit, že chodit do školy ti k ničemu není.“ (Moment – je to skutečně to, co mám na mysli?)
- „Jo. Neučím se nic, co by mi nějak pomohlo. Vem si Pepu. Nechal školy. Spravuje auta a vydělává spoustu peněz. To je praktické.“
- „Myslíš si, že Pepa měl dobrý nápad.“ (No...)
- „Myslím, že svým způsobem jo. Skutečně vydělává dost peněz. Ale je fakt, že za pár let si to bude nejspíš vyčítat.“
- „Myslíš, že bude mít pocit, že se rozhodl špatně.“
- „Jo, určitě. Stačí se podívat, o co přichází. V dnešním světě bez vzdělání nic nedokážeš.“
- „Vzdělání je opravdu důležité.“
- „Jasně že je! Když nemáš diplom, nemůžeš sehnat zaměstnání nebo se nedostaneš na vysokou, a co máš dělat? Bez vzdělání to nejde.“
- „Vzdělání je důležité pro tvoji budoucnost.“
- „To je. Jenže ... víš co? Neřekneš to mámě, že ne?“
- „Nechceš, aby to maminka věděla?“
- „To teda nechci. Ale možná bys jí to mohl říct. Stejně by na to nejspíš přišla. Dneska jsme měli ten test, víš ten ze čtení. Rekl mi, že čtu jako ve čtvrté třídě. Ve čtvrté třídě! A já přitom za rok končím střední školu!“
- „Určitě propadnu, tati. Jestli bych měl propadnout, tak to můžu klidně zabalit. Jenže to nechci.“
- „Nevíš kudy kam. Řešíš dilema a nevíš, co bys měl udělat.“
- „Co si myslíš, že bych měl dělat, tati?“
- „Napadá mě několik možností, o nichž bys mohl uvažovat.“
- „Jako třeba co, tati?“
- „Co třeba speciální výukový program zaměřený na čtení? Možná že ve škole máte nějaký takový kurz.“
- „Už jsem si to zjišťoval. Jsou to dva večery v týdnu a celá sobota. To je strašně moc času!“
- „Myslíš, že je to časově příliš náročné?“
- „Kromě toho jsem slíbil klukům ze šesté třídy, že je budu koučovat.“
- „Nechceš je zklamat.“
- „Víš tati, kdybych si byl opravdu jistý, že mi ten kurz pomůže, chodil bych tam. Sehnal bych někoho, kdo by kluky koučoval místo mě.“
- „Chceš, aby ti někdo pomohl, ale pochybuješ, zda kurz ve škole je to právě.“
- „Myslíš tati, že by to mohlo fungovat?“